

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนถ่ายจากแอนาล็อกทีวีสู่ดิจิทัลทีวีสำหรับคนรุ่นใหม่ และเพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนถ่ายจากทีวีแอนาล็อกไปสู่ทีวีดิจิทัลทีวีสำหรับคนรุ่นใหม่ โดยผู้วิจัยเริ่มจากการทำกิจกรรมกลุ่มเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับดิจิทัลทีวีให้กับกลุ่มตัวอย่าง แล้วทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจความรู้ความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา จาก 22 โรงเรียน โดยทำการสุ่มเลือกโรงเรียนที่มีการเปิดสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ ทั้งในเขตพื้นที่อำเภอเมืองและเขตพื้นที่นอกอำเภอเมือง ในกลุ่มสำนักงานพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 34 (สพม.) ซึ่งมีจำนวน 41 แห่ง โดยอิงความสะดวก (Convenience Sampling) จากการตอบรับจากโรงเรียนแต่ละแห่งที่มีความประสงค์ให้ทีมผู้วิจัยได้เข้าไปจัดกิจกรรมในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจในโรงเรียนให้กับนักเรียน ทั้งนี้ไม่จำกัดผู้เข้าร่วมกิจกรรม แต่จะทำการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยบังเอิญ (Accidental Sampling) โรงเรียนละ 50 คน เท่าๆ กัน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 1,100 คน สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

เนื่องจากทีวีดิจิทัลเป็นเรื่องที่ใหม่และยังมีการใช้คำศัพท์ หรือศัพท์เทคนิคที่มีความเป็นเทคโนโลยีค่อนข้างมาก ทำให้ประชาชนยังมีความรู้ไม่เพียงพอและยังไม่เข้าใจกระบวนการเปลี่ยนถ่ายจากทีวีแอนาล็อกไปสู่ทีวีดิจิทัลทั้งหมด จากการลงพื้นที่ให้ความรู้กับกลุ่มตัวอย่างเพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนถ่ายจากแอนาล็อกทีวีสู่ดิจิทัลทีวีนั้นพบว่า แม่ว่านักเรียนจะเหล่านีจะเป็นวัยที่ให้ความสนใจเทคโนโลยี แต่หากเป็นสิ่งที่ไม่ได้ให้ความสนใจก็จะเกิดการเรียนรู้หรือทำความเข้าใจในเนื้อหาได้ช้า อีกทั้งเนื้อหาที่ใช้ในการสื่อสารนั้นยากแก่การทำความเข้าใจภายในระยะเวลาอันสั้นจึงอาจทำให้กลุ่มตัวอย่างมีผลของการเรียนรู้และทำความเข้าใจในทีวีดิจิทัลต่ำกว่าที่ผู้วิจัยได้ทำการประเมินไว้ นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างขาดการกระตุ้นให้เกิดความตระหนักต่อความสำคัญของการรับรู้ถึงการเปลี่ยนผ่านทีวีแอนาล็อกไปสู่ทีวีดิจิทัล ทำให้กลุ่มตัวอย่างขาดความตระหนักในการเรียนรู้สอดคล้องกับ ประมะ สตะเวทิน (2546) ที่อธิบายถึงการสื่อสารเพื่อการพัฒนาและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจว่า องค์ประกอบของกระบวนการสื่อสาร คือ ผู้ส่งสาร (Sender) สาร (Message) ช่องการสื่อสาร (Channel) และผู้รับสาร (Receiver) หรือ SMCR เป็นตัวกำหนดประสิทธิผลของการสื่อสาร ในองค์ประกอบของกระบวนการสื่อสารนี้มีปัจจัยต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมหรือลดประสิทธิภาพของการสื่อสาร ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ของผู้รับสาร โดยผู้รับสารนั้นจะเป็นตัวกำหนดความสำเร็จหรือความ

ล้มเหลวของการสื่อสาร หากผู้รับสารเข้าใจสารของผู้ส่งสาร การสื่อสารก็ประสบความสำเร็จ ในทางตรงกันข้ามหากผู้รับสารไม่เข้าใจสารของผู้ส่งสาร การสื่อสารก็ล้มเหลวนั่นเอง

นอกจากนี้ จากการศึกษางานวิจัยของ จิระประภา กิจสุวรรณ และคณะ (2556) ที่พบว่าประชาชนที่เป็นนักเรียน นักศึกษาก็ยังมีความสับสนกับข้อมูลที่วิดิจิทัลอยู่ รวมทั้งเวลาที่ใช้ในการดำเนินกิจกรรมอาจน้อยเกินไปและเนื้อหาบางส่วนต้องมีการสาธิตหรือให้ปฏิบัติจริง ดังคำกล่าวของยุบล เบ็ญจรงค์กิจ (อ้างถึงใน ชิบ จิตนิยม, 2534, หน้า 23) กล่าวว่า สภาวะของสังคมและจิตใจที่แตกต่างกัน ส่งผลให้มนุษย์มีความต้องการที่แตกต่างกันไป ความต้องการที่แตกต่างกันนี้ทำให้แต่ละคนคาดคะเนว่า สื่อแต่ละประเภทจะสนองความพอใจได้ต่างกันออกไปด้วย ดังนั้น ลักษณะของการใช้สื่อของบุคคลที่มีความต้องการไม่เหมือนกันก็จะแตกต่างกันออกไป และในขั้นสุดท้ายก็ส่งผลถึงความพอใจที่ได้รับจากการใช้สื่อจะต่างกันออกไปด้วย นอกจากนี้จากก่อให้เกิดผลอื่น ๆ ที่ตามมา ซึ่งอาจจะไม่ใช่ผลที่ตั้งใจเอาไว้ก็ได้ การเลือกบริบทสื่อมวลชนจึงขึ้นอยู่กับความต้องการ หรือแรงจูงใจของผู้รับสารเอง แต่ก็มีประชาชนส่วนมากพอใจในการเปลี่ยนจากระบบที่วุ่นวายไปเป็นระบบที่วิดิจิทัล เพราะที่วิดิจิทัลมีคุณภาพของการรับชมได้ถึง 48 ช่อง โดยรับชมผ่านกล่องรับชมสัญญาณ set t b ที่ทาง กสทช. ได้แจกcupองให้กับประชาชน ทั้งนี้ ผู้วิจัยจึงได้เลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ ซึ่งเน้นการให้ความรู้ความเข้าใจกลุ่มตัวอย่างโดยทั้งวิธีการจัดห้องเรียนขนาดเล็ก โดยเน้นกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีอายุน้อยอันได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ภายหลังจากกลุ่มตัวอย่างได้รับการพัฒนาและเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแล้ว พบว่ามีคะแนนความรู้ความเข้าใจสื่อที่วิดิจิทัลสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ มีคะแนนเกินครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อเปรียบเทียบการผลการศึกษาของญาภา ศรีวิฑูรย์ และ พรทิพย์ เย็นจะบก (2557) ที่พบว่า ประชาชนในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่ มีความรู้เกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบดิจิทัลประมาณครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม เช่นเดียวกับนิตยา ศรีพูล (2558) ที่ได้ทำการสำรวจความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบดิจิทัลของประชาชนในเขตจังหวัดสงขลา ซึ่งพบว่าประชาชนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโทรทัศน์ระบบดิจิทัลน้อย ดังนั้นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับคนรุ่นใหม่ในครั้งนี้จึงกล่าวได้ว่าช่วยแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการไม่มีความรู้หรือไม่รู้จักว่าอะไรคือที่วิดิจิทัล ปัญหาจากความไม่เข้าใจว่าที่วิดิจิทัลคืออะไร ปัญหาจากการไม่ทราบว่าต้องเลือกใช้อุปกรณ์อย่างไรให้ถูกต้องเหมาะสมกับการใช้งาน และปัญหาในเรื่องของคุณภาพการรับสัญญาณภาพที่ยังไม่สามารถรับชมได้ครบถ้วนทุกช่องรายการ (100 วันวิดิจิทัลผืนหวนธุรกิจสู่วิดิจิทัล, 2557) ในกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้ในระดับหนึ่ง

ในการดำเนินการวิจัยในครั้งต่อไป ควรจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง และกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสม โดยอาจใช้สื่อประกอบที่หลากหลาย เช่น สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สิ่งพิมพ์ ภาพเคลื่อนไหว รวมไปถึงสถานที่ที่ใช้ในการจัดกิจกรรม เพื่อช่วยในการกระตุ้นให้กลุ่มตัวอย่างเกิดความสนใจและเกิดการเรียนรู้ได้มากกว่านี้ นอกจากนี้ควรจัดกิจกรรมให้ความรู้เพิ่มเติมใน

องค์กรต่างๆ เช่น สถานศึกษา สถานที่ราชการ ชุมชน โรงพยาบาล รวมไปถึงสถานที่สาธารณะ เช่น ตลาด ห้างสรรพสินค้า เป็นต้น เนื่องจากยังมีบางประเด็นที่ประชาชนส่วนใหญ่ยังมีความเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับทีวีดิจิทัล และเน้นการให้ความรู้ความเข้าใจในการเปลี่ยนถ่ายระบบ และการปิดระบบสัญญาณอนาล็อกที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพื่อที่ประชาชนเหล่านี้จะยังคงสามารถรับชมรายการโทรทัศน์ผ่านในระบบใหม่ได้อย่างเข้าใจและถูกต้อง

